HÍREK / INFORMÁCIÓK / ÉRDEKESSÉGEK

VISSZHANG

ÓZDI MAGAZIN III. ÉVFOLYAM 1. SZÁM 2019. FEBRUÁR

#VÁROS 4. OLDAL

KULTÚRÁNKBAN GYÖKEREZÜNK...

AZ ÓZDI MŰVELŐDÉSI INTÉZMÉNYEK OLVASÓJÁBAN, A CSODÁLATOS KULTURÁLIS PALOTÁBAN ÉVRŐL ÉVRE ELISMERIK AZOKAT, AKIK HELYBEN KIMAGASLÓAN SOKAT TESZNEK A KULTÚRA ÁPOLÁSÁÉRT. „A MŰVELŐDÉSÉRT" KITÜNTETŐ DÍJAT IDÉN A SZERETET GYERMEKEI ALAPÍTVÁNY ÓZDI SZÉP SZÓ IRODALMI KÖRE KAPTA MEG. A KULTÚRA SOKSZÍNŰSÉGÉT MI SEM BIZONYÍTJA JOBBAN, HOGY AZ ÜNNEPHEZ KAPCSOLÓDVA VÁROSUNK IS OTTHONT ADOTT TÖBB FESTMÉNY-, VALAMINT EGY FOTÓKIÁLLÍTÁSNAK, DE A ZENE, VALAMINT AZ IRODALOM SZERELMESEI IS MEGTALÁLHATTÁK AZ ÉRDEKLŐDÉSÜKNEK MEGFELELŐ PROGRAMOT.

#FEJLESZTÉS 3. OLDAL

ÁLLAMI SZEREPVÁLLALÁS

STABIL MUNKAHELYEK, ÚJ ÁLLÁSOK LEHETŐSÉGE AZ ÓAM-NÁL

#HOBBI – ZÓ – NA 6. OLDAL

GYÖNGYVIRÁGOK PERCEK ALATT

BUTH PETRA, AZ ENERGIKUS GYÖNGYFŰZŐ

#SPORT 9. OLDAL

A FUTÁS ÖSSZEKÖT

25 ÉVES AZ ÓZDI TEKNŐC FUTÓKLUB

ELGÖRBÍTETT TÜKÖR 1.

KRÉTAPORSZEM A GÉPEZETBEN

A tanév – sportnyelven szólva – első félidejének utolsó perceiben, amikor összeülnek a pedagógusok, hogy megvitassák a jegyeket és a bérleteket, nem várt dolog borzolta a nemzet napszámosainak kedélyét.

Egy teljes napra befagyott a kréta-rendszer, mint a bolyoki tó vize, pont amikor a leginkább nem kellett volna. Még mobiltelefonon sem volt elérhető, tehát nem lehet az esetet a világháló kiépítetlenségére fogni, mint rendesen, a dolgos hétköznapokon.

Kapkodtak fűhöz-fához, rohantak a rendszergazdához, néhányan gúnyosan dörzsölték a tenyerüket – a hangulatjelentések szerint, legalábbis –, mások a közösségi oldalakon azonnal a rendszer védelmére siettek, s biztosították ismerőseiket, hogy csak valami félreértésről lehet szó, a program tökéletes. Csak hát a háttér-erők. Mindenki érezte, hogy a nemzetközi helyzet fokozódik.

Egyértelmű szabotázs történt, ami mögött nyilvánvaló és eléggé el nem ítélhető módon S. György spekuláns hazai emberei álltak, akik békaembernek öltözve jutottak be Kréta szigetére, az elefántcsonttoronyba. A számítógépes vírust ürgebőrbe varrva juttatták a rendszerbe, méghozzá néhány, kissé erőltetettnek tűnő tüsszentés kíséretében.

A hibát a kockás inges, ötdioptriás szemüveget viselő rendszergazda azonnal észlelte, miután a tanintézményekből fölhívták telefonon. Mindent megmozgattak, hogy a vírust még azelőtt eltávolítsák, hogy az egész rendszer összeomlana, s a tanárok írhatnák újra szeptember elejétől a digitális naplót.

Mentőcsapatok is érkeztek a központba, ahol a vírust hordozók elbarikádozták magukat. K. Ágnes szocialista aktivista a fejével próbálta rájuk törni az ajtót, de megint visszapattant. Ezt követően H. Ákos már nem tudni, milyen képviselő keresztbe feküdt a folyosón, a biztonsági emberek elmondása szerint már bestoppolt zokniban. A legtöbb siker V. László dékás honatya erőfeszítéseit koronázta, aki már-már megkaparintotta az ürgebőrbe varrt vakcinát, ám az utolsó pillanatban hat marcona testőr az összes végtagjánál fogva kipaterolta az épületből, majd fölrakták a városi stadion fáira, névrokonai mellé, ahol azóta már fészket is rakott.

A hibát másnapra teljesen elhárították, tehát az ózdi diákok sem úszták meg, hogy január végén átvegyék jól megérdemelt félévi bizonyítványukat. A felelősöket persze internálták. A rendszer tehát kiállta ezt a partizánakciót is, most aztán jól megmutattuk az imperialistáknak, akik már dörzsölték a tenyerüket, hogy csapást mértek kis hazánk viharvert informatikai rendszerére. De mi újra megvédtük magunkat, ahogy korábban Brüsszeltől és az ENSZ-től is.

A pedagógusok azóta már azzal riogatják egymást, hogy tanfelügyelőket küldenek a nyakukra, amiért nem jelentkeztek elegen a minősítő „vizsgákra". Mesebeszéd. Lárifári. Üldözési mánia. Inkább azzal foglalkoznának, ami a feladatuk: kiművelt emberfőket nevelni…

Farkas Nándor

MEGÚJULÓ KÖRNYEZET

JÓ ÜTEMBEN HALAD AZ ÚJTELEP ÉS KISERDŐALJA SZOCIÁLIS REHABILITÁCIÓJÁT SEGÍTŐ PROGRAM

Mintegy 350 millió forintból valósul meg az a TOP-4.3.1-15-BO1-2016-00014 számú projekt, amely Újtelep és Kiserdőalja szociális rehabilitációját segíti elő. A programelemek között szerepel a korábban komfort nélküli ingatlanok felújítása és komfortossá tétele, közösségi ház létrehozása, és számos program megszervezése is.

Már karácsony előtt beköltözhettek az első bérlők azokba az önkormányzati bérlakásokba, amelyek az Újtelep és Kiserdőalja rehabilitációját elősegítő TOP-4.3.1-15-BO1-2016-00014 számú pályázatnak köszönhetően újultak meg a Váci Mihály úton. Akkor, az első ütemben két épületet, a 6-os és 7-es számút alakították át komfort nélküliből komfortossá.

A lakásokban korábban nem volt vezetékes víz, most azonban már nem kell máshol vételezni, megoldott a tisztálkodás, vagy akár a főzés-mosás is. Mindegyik ingatlanban alakítottak ki fürdőszobát, bent megtörtént a hideg- és melegburkolás, a festés, és új fűtőberendezések is helyet kaptak a konyhában, valamint a szobákban. Kívülről korszerű, vastag hőszigeteléssel látták el a falakat.

A friss beköltözők már az első pillanatokban is elégedettek voltak az új környezettel, és örömmel vették birtokba a kényelmesebb, otthonosabb lakásokat. Úgy fogalmaztak, kellemes légkört teremtettek számukra. Innentől pedig már csak rajtuk múlik, meddig marad ez az állapot. Szerintük ugyanis óvni, esetleg tovább szépíteni kell a felújított ingatlanokat, nem pedig lelakni azokat.

A munka azonban az első beköltözések után sem állt meg. Folytatódott a rekonstrukció, mostanra pedig be is fejeződött a további két ingatlan felújítása. Így már azok is megnövelt komfortfokozattal várják vissza a lakókat. A bérlők kiválasztása már megtörtént, annak során figyelembe vették, hogy valóban szociálisan rászoruló emberek kapjanak lehetőséget a jobb életre, olyanok, akik vállalják a lakások állagmegóvását. A kezelő a jövőben rendszeresen ellenőrzi az épületek állapotát.

Hamarosan megújul az Újtelep 1. szám alatti ingatlan is: ott közösségi házat alakítanak ki, amely kiváló helyszínt kínál majd a településrészen élőknek ahhoz, hogy ápolják baráti kapcsolataikat, és közös programokon vegyenek részt. Ehhez a projektelemhez már aláírták a szükséges szerződéseket, a közeljövőben megkezdődhet a tényleges kivitelezés.

A szociális rehabilitációt ugyanakkor nemcsak a környezet szépítése, élhetőbbé és komfortosabbá tétele szolgálja. A TOP-5.2.1-15-BO1-2016-00010 számú, „Ózd Újtelep-Kiserdőalja városrész szociális rehabilitációját kísérő helyi szintű komplex programok" című projekt keretében az Újtelepen és Kiserdőalján élőknek számos programot is szerveztek a projektben részt vevő szakemberek. Decemberben a II. János Pál Katolikus Általános Iskolában tartottak családi egészségnapot, amelynek célja az egészséges életmódra nevelés, az egészségtudatosság elterjesztése volt. Egész nap szűrővizsgálatok, valamint orvosi és védőnői konzultációs lehetőségek várták az érdeklődőket. Nem maradhatott el a testmozgás sem: volt tánc, zumba és játékos sportvetélkedő is.

Ugyancsak az intézmény termei adtak otthont az adventi, karácsonyváró foglalkozásoknak. A gyerekek együtt kézműveskedtek, ünnepi díszeket és ajándékokat készítettek, interaktív játékokkal játszottak. A rendezvény az egész iskolát megmozgatta.

A projekt teljes ideje alatt az akcióterületen öt szociális munkás tevékenykedik, segítséget nyújtanak a rászorulóknak a problémáik megoldásában.

SZÉCHENYI 2020
MAGYARORSZÁG KORMÁNYA
Európai Unió
Európai Regionális Fejlesztési Alap
BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

AZ ÓZDI ACÉLGYÁRTÁSBAN VÁLLAL SZEREPET AZ ÁLLAM

HARMINCMILLIÓ EURÓÉRT VÁSÁROLT TULAJDONRÉSZT AZ ÓZDI ACÉLMŰVEKBEN A MAGYAR ÁLLAM

A meglévő munkahelyek stabilitását és új állások létrehozását is elősegítheti a magyar állam szerepvállalása városunkban. Palkovics László innovációs és technológiai miniszter bejelentése szerint több mint harmincmillió forintot fizettek a Max Aicher-csoportnak az Ózdi Acélművek húszszázalékos részesedéséért.

FOTÓ: MTI

Váratlan bejelentést tett Ózddal kapcsolatban január végén az innovációs és technológiai miniszter. Palkovics László ugyanis egy sajtótájékoztatón közölte: a magyar állam több mint harmincmillió forintot fizetett a Max Aicher-csoportnak, így megvásárolta az Ózdi Acélművek Kft. húszszázalékos tulajdonjogát. A többségi tulajdonos német vállalat 1997. május 23-án privatizáció keretében szerezte meg az ÓAM vagyonát. Az ünnepélyes aláírásra Magyarország akkori miniszterelnöke, Horn Gyula is városunkba látogatott, sőt lakossági fórumot is tartott.

Palkovics László szerint a mostani döntés iparpolitikai szempontból is jelentős, a magyar gazdaság érdekeit szolgálja. Emellett pedig azt is lehetővé teszi az állami szerepvállalás, hogy a jövőben is biztonságban tudjuk az ÓAM által biztosított munkahelyeket. Akár új állások létrehozására is lehetőség nyílhat.

A miniszter kifejtette, hogy a többségi tulajdonos 60 millió euró értékű technológiai beruházást, illetve eszközbeszerzést hajt végre annak érdekében, hogy az Ózdi Acélművek magasabb színvonalon, komplexebb termékekkel, jobb hatékonysággal

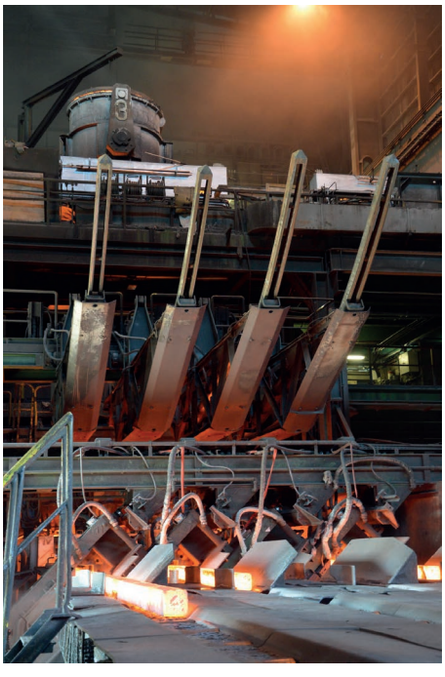

lássa el feladatát. Max Aicher jónak értékelte a magyar kormánnyal való együttműködést, és hozzátette, hogy a jövőben is erre törekednek.

A tranzakcióval kapcsolatban Riz Gábor országgyűlési képviselő az acélműre jó rálátást kínáló táblai körforgalomnál tartott tájékoztatót. Kiemelte, hogy Ózd számára a kohászat fontos iparág. Kiemelte: egy olyan szerződésre került pecsét, amely megalapozza az ózdi kohászat jövőjét hosszabb távon is. A városunkban gyártott betonacélra az országban mindenütt van kereslet. Az ózdi munkáskezeket mindenhol várják, szükség van a dolgozókra a bővítés eredményeként hamarosan létrejövő új technológia, az új eszközök működtetéséhez. Így korábban megszerzett, vagy épp menet közben elsajátított szakértelmüket is kamatoztathatják. Hozzátette, a cég biztos jövőt kínál a helyiek számára. A politikus szerint ugyanis dobog még a kohászszív.

A hazai acélipar egyébként Palkovics László szerint komoly kihívásokkal küzd, nagy szükség van a megújítására. Ugyanakkor az építésgazdaságnak 2023-ig 25 ezer milliárd forint megrendelés-állománya van, és fontos, hogy az alapanyagokat magyar gyártóktól szerezzék be. A kormány a nemzeti önrendelkezés fontos elemének tekinti, hogy az állam tulajdonosként is jelen legyen a stratégiai ágazatokban.

Lendvai Zsolt

KULTÚRÁNKBAN GYÖKEREZÜNK, LOMBJA ALATT HŰSÖLÜNK

KULTÚRÁNK OLYAN, MINT EGY FA – ADDIG ÉL, AMÍG ÁPOLJUK

Élethű portrék, csendéletek, tájképek – Szakács Barna kiállításával nyílt meg a kultúra napi programok sora Ózdon

Egyetlen fa sem élhet gyökerek híján – ahogyan egyetlen nép sem létezhet történelmének, származásának ismerete és kultúrája nélkül. Ez a gondolat ugyan nem valamely nagy magyar gondolkodótól vagy művésztől származik, hanem Bob Marley jamaicai zenésztől, emberi jogi aktivistától, mégis nagyszerűen illik hazánkra is. A magyar kultúra is olyan, mint egy hatalmas fa, gyökereitől a lombkoronáig.

Kultúránk gyökereit szokás visszavezetni a népművészetre: a népmesékre, a népdalokra, a népköltészetre és a néptáncra. Mindig lehet persze régebbre nyúlni, hiszen legszebb népi énekeink is szöveg nélkül maradtak volna, ha nincs nyelvünk. De van, és hiába vagyunk aprócska pont csupán a világtérképen, nálunk sokkalta nagyobb országok sem büszkélkedhetnek annyira egyedi, a többitől annyira különböző anyanyelvvel, mint mi, magyarok. Kétségkívül mondhatjuk kultúránk alappillérének. E pillér legkorábbi emléke a 13. századig nyúlik vissza: az Ómagyar Mária-siralom az első fennmaradt magyar nyelvű vers. Ezen a csodálatos nyelven alkotott megannyi költőnk, írónk Aranytól Adyn és Mikszáthon keresztül, Petőfin és Pilinszkyn át Wass Albertig, Weöres Sándorig. Nemcsak használták, hanem művelték, alakították, formálták is. Mert a nyelv és a kultúra is folyamatosan változik.

Gyakran hallani az intelmet, hogy az internet, az egyszerűsítés árt a nyelvnek, árt a kultúrának. Pedig – a fa metaforájánál maradva – talán érdemes inkább úgy képzelni mindezt, mint az évgyűrűket. Nemcsak értékeinket, hanem magát nemzetünket és országunkat is fenyegette már oly sok vész a történelem során. Gondoljunk csak a nálunk százötven évig hívatlan vendégként megpihenő törökökre, vagy épp a monarchia idejére. Megannyi nehézség, veszteség és szenvedés mellett gazdagodott is kultúránk. Az egymást követő történelmi korokban úgy rakódtak az újabb és újabb szavak nyelvünkre, hogy közben gyökerünk sem veszett el. Változás persze mindig volt, gondoljunk csak Zrínyi Miklós Szigeti veszedelmére: magyarul íródott, nyelvezete a ma emberének mégis nehezen érthető.

Nyelvünk a használóihoz igazodik, éppen ezért nem félteni, hanem óvni kell. Jól használni. A nyelvújító Kazinczyék tudatosan törekedtek az idegen szavak magyarítására, az egyszerűsítésre, régi szavaink felelevenítésére. Nekünk is törekednünk kell arra, hogy ne hagyjuk elveszni kultúránk szépségeit. A világ globalizálódik, az idegen nyelvek ismerete elengedhetetlen, de ezzel együtt nő a felelősségünk is: őrködni, hogy ne söpörjék el az idegen szavak a sajátjainkat. Ahogyan az egyre idősebb fa törzsének egyre több az évgyűrűje, úgy a külső ingerek kultúránkat is építsék, gyarapítsák, ne rombolják.

Irodalmunk történelmi nagyjai mellett vannak kiváló kortárs szerzőink is. Lackfi János szerint legyen bátorságunk kapukat nyitni: Balassi és Pilinszky mellé könnyedebb, lazább, izgalmas műveket is beengedni. És valóban: érdemes lehet szakítani a beidegződésekkel, és nem az egyébként fantasztikus Jókai-klasszikust, a Kőszívű ember fiait lenyomni a hetedikesek – tizenhárom éves gyerekek – torkán, hanem olyan olvasmányélményt adni nekik, amitől beleszeretnek a könyvekbe. Ne legyen rögtön eretnek az efféle gondolat, hiszen ez nem azt jelenti, hogy szakítanunk kell ezekkel a művekkel.

DR. ELEK VILMOS

1942-2019

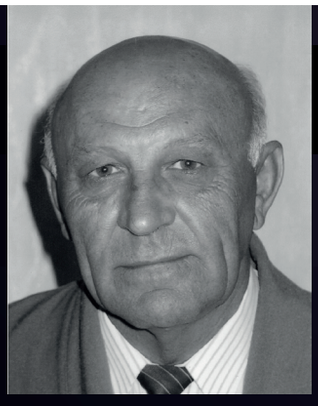

77 éves korában elhunyt dr. Elek Vilmos állatorvos, korábban a Magyar Állatorvosi Kamara Borsod megyei elnöke. 1942. november 27-én született Domaházán. Falujából elsőként jutott be a helyi plébános biztatására az ózdi József Attila Gimnáziumba. Kitűnő érettségi után felvételt nyert az Állatorvostudományi Egyetemre, ahol 1966-ban állatorvosdoktori diplomát szerzett. Ezt követően a Miskolci Állategészségügyi Intézetben dolgozott, ahol diagnosztikai és kutatómunkát végzett. 1970-ben került Ózdra, ahol 50 évig tevékenykedett. A Magyar Állatorvosi Kamara megalakulásakor, 1996-ban a kamara Borsod megyei elnökének választották. Ezt a tisztséget nyolc éven keresztül, két ciklusban töltötte be. Dr. Elek Vilmos 1990-ben indult az ózdi önkormányzati választásokon, ami után képviselői és alpolgármesteri tisztséget töltött be. Nagy szerepe volt az ózdi kórház rekonstrukciójában és az új szárny megépülésében. Ezért a munkájáért belügyminiszteri dicséretben részesült, 2016-ban az Állatorvostudományi Egyetemtől aranydiplomát kapott. Három gyermeke és négy unokája van. Dr. Elek Vilmost az ózdi Bolyki Templom kertjében helyezték örök nyugalomra.

Pilinszky versét és a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról dalait dolgozta fel A madár és a lány című zenés versszínházi előadás

A Művelődésért kitüntető díjat ezúttal a Szeretet Gyermekei Alapítvány Ózdi Szép Szó Irodalmi Köre nyerte el

És hogy kultúránk nem ér véget a törzsnél? Ahogyan a fa lombkoronája szerteágazik, úgy a kultúrának is megannyi ága, számtalan kiteljesedése van a zenétől az irodalmon, a festészeten, a szobrászaton át a színházig, a filmig és tovább. És amilyen messzire elérnek a fa ágai, úgy a magyar kultúra is átszövi az egész világot. Trianon után a határokat átrajzolták ugyan, de azokon túl is ápolják még a népi hagyományokat. Éppúgy az egykori magyar területeken, ahogyan akár a tengerentúlon, az odáig elszármazott hazánkfiai. Örömmel és szeretettel fogadják azt, aki kultúránk egy-egy szeletét elviszi nekik: legyen az egy szép nóta vagy egy verbunkos. Ugye, milyen érdekes: verbunkos – német szó, de magyar tánc.

A fa ágai közt is annyi különfélét találunk: egyeneset, görbét, vékonyat és vastagat. Úgy a magyar kultúra is sokszínű. Ha csak a nyelvre gondolunk: értené-e valaki a Balaton déli partján, mi az a furik, a süsü, a levonó, a telázsi vagy épp a sifony? Vagy viszont: hányan értik meg mifelénk, mit csinál az, aki hömbölödik? Ezt a színes, szerteágazó sokféleséget a mi feladatunk megőrizni, ne féljünk hát saját nyelvünket választékosan használni.

Ha pedig a fa egészséges, ha a kultúra él és virágzik, a hagyományok elvethetik magjukat. A mag termőföldbe hullva megfogan, és újabb csemeték serkennek. Kultúránkat nemzedékről nemzedékre adhatjuk tovább, aki pedig továbbviszi, őrizheti és formálhatja. Legyen továbbra is sokszínű, éljen egymás mellett Kölcsey és Lackfi, szóljon Liszt és Presser. Amíg nyelvünk és kultúránk van, addig nemzetünk is biztosan lesz – biztonságban.

Ha pedig már a magról beszélünk: Ózdon ennek a szónak is van többletjelentése. A mag – Demes Ferenc kisplasztikája, ezzel ismerik el évről évre azokat, akik helyben kimagaslóan sokat tesznek a kultúra ápolásáért. Az Ózdi Művelődési Intézmények Olvasójában, a csodálatos kulturális palotában évről évre a magyar kultúra napjához kapcsolódva adják át a kitüntető díjat, amelyet idén a Szeretet Gyermekei Alapítvány Ózdi Szép Szó Irodalmi Köre kapott meg. Az egyesület 1994. április 11-én, a költészet napján alakult, tagjai nemcsak a versek és a próza területén alkotnak, számos más művészeti ágat is szívesen művelnek. Aranytoll címmel irodalmi pályázatokat hirdetnek, táborokat tartanak, szavalóversenyeket szerveznek, és saját lapot is kiadnak. Egyszóval: mindent megtesznek, hogy elvessék azt a bizonyos magot.

Lukácsy Lászlóné életműve is kiállítássá formálódott

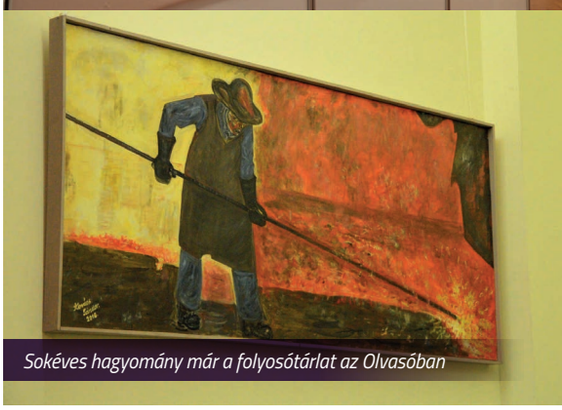

Sokéves hagyomány már a folyosótárlat az Olvasóban

Az ózdi kultúra palotája gálaműsornak adott otthont

A kultúra sokszínűségét mi sem bizonyítja jobban, hogy az ünnephez kapcsolódva Ózd is otthont adott több festmény-, egy fotókiállításnak, de a zene, valamint az irodalom szerelmesei is megtalálhatták az érdeklődésüknek megfelelő programot. A gálaműsor után zenés versszínház várta a közönséget, méghozzá helyiek előadásában, az ÓMI Zenés Színházának tagjaival.

A magyar kultúra fája örökzöld, gyökere és lombkoronája városunkba is elér. Adódjanak bármilyen nehézségek, jöjjenek akármilyen fenyegetések, amíg lesz, aki ápolja, élni fog.

Lendvai Zsolt

Talán mindenkiben felmerült már az a gondolat, hogy születésnapra, névnapra, vagy csak úgy, jó lenne a családtagokat, barátokat meglepni valami olyan dologgal, amit saját kezűleg készítünk. Az ajándékok így egy csöppnyi varázslattal átitatva értékesebbek lennének. És talán sokakban az a kép is megvan, amikor egy-egy ilyen kézműves termék készül: lassan, gondosan megtervezve, időt nem sajnálva. Mostani riportalanyom is saját kezűleg készíti az ajándékokat, az év minden napján. Magának, családjának és másoknak is, akik megkérik rá. Gondosan megtervezve, időt nem sajnálva, viszont olyan gyorsasággal, ami mindenképpen irigylésre méltó.

GYÖNGYVIRÁGOK PERCEK ALATT

– AZ ENERGIKUS GYÖNGYFŰZŐ, BUTH PETRA

– Anya, akkor ezeket a gyöngyöket fűzd most, de ugyanazzal a mintával! Persze, jó lesz! – Ez a mondat fogadott, amikor beléptem a Buth család otthonába. Petrához érkeztem, hogy a gyöngyfűzés rejtelmeibe bepillanthassak, de az egész család kreatív vénájával is megismerkedtem. A fiatal lány térült-fordult, s máris a kicsiny gyöngyös asztalánál ültünk, ahol félig kész hópehely várta a folytatást.

– Igen, nálunk az egész család tényekedik, no, nem fűz mindenki gyöngyöt. Anyukám szokta az ékszereket, nem azért, mert azt nem tudnám megcsinálni, inkább arról van szó, hogy én sokkal jobban szeretem a virágokat, mert az haladós, rögtön látható eredménye van. Egyik testvérem néptáncos, a másik régebben zongorázott, most rajzol, dekupázsol, nagymamán varr – többek között a húgom néptáncos ruháit – apukám pedig a régiségekkel van elfoglalva. Szóval nem unatkozunk.

Buth Petra a legfiatalabb hobbizó, akivel beszélgettem az elmúlt két esztendőben, de ez nem jelenti azt, hogy a legtapasztalatlanabb is. Sőt mint kiderült, közel húszéves gyakorlattal ül az asztalkához, hogy bámulatos gyorsasággal szemezze a gyöngyöket. Mint egy modern Hófehérke, válogatja a zöld, piros, vagy éppen rózsaszín gyöngyöket, és fűzi őket mértani pontossággal és szemmel alig követhető gyorsasággal a parányi drótdarabokra. Valóban néhány perc, és készen is van egy-egy virágszirom, pipacs, nefelejcs, vagy éppen orchidea. Attól függően, hogy a megrendelő milyen virágot szeretne hazára.

– Tényleg régen kezdtem, még első, vagy második osztályos lehettem, amikor Kriskovicsné Ildikó néni azt a feladatot adta nekünk, hogy egy egyszerű gyöngysort készítsünk anyukánknak. Az anyák napi meglepetés nagyon sikeres volt, édesanyám a mai napig őrzi a vitrinben a kis aranyvirágos nyakláncot. Ez volt az első darab, amit saját kezűleg csináltam. Még azon a nyáron kértem a szüleimet, hogy vegyünk gyöngyfűzős könyvet, mert annyira tetszett ez a technika. Aztán így maradtam, a gyöngyök bűvöletében.

Persze az idő nem hipp-hopp szállt el Petra számára sem, a kézművesség iránti szerelem a mai napig tart. Először anyukájától tanulta a különféle mintákat, majd jöttek a könyvek és persze az internet. Ahogyan fogalmazott, kevés olyan összeghatár van, amit ne fizetne ki egy-egy mintáért. Mert ezeket neki is meg kell vásárolni, s ahogyan kiderült, a pár száz forintos ártól a határ egészen a csillagos ég.

– Folyamatosan nézem a mintákat a neten is, és persze élőben is. Miskolcra járok, az egyik üzletházban van egy kreatív sarok, ahol nemcsak gyerekeknek érhető el foglalkozás, hanem felnőtteknek is tartanak tanfolyamokat. Itt egy idősebb hölgytől, Ágitól tanulok. Mintákat, a különféle szakneveket, és azt, hogy melyik gyöngyből milyen minta mutat a legjobban.

Ismeretségünk Petrával jó néhány éves, ő volt az, aki segített az első vásározásaimon, és ő volt az, aki lelket is öntött belém, amikor megkaptam az első negatív kritikáimat. Tőle tanultam, hogy nem szabad feladni, ha olyan emberrel találkozunk, akinek nem tetszik a munkánk.

– Igen, nekem is vannak holtpontjaim, amikor egy vásáron például többen is megkérdezik tőlem, hogy minek csinálom, vagy biztos vagyok-e abban, hogy ez nekem megéri, vagy csak egyszerűen fintorognak a gyöngyök láttán. Olyankor hazaérve persze engem is elszomorít ez a sok negatív energia, de aztán alszom rá egyet, és másnap újult erővel kezdem az egészet. Mert számomra érdemes ezt csinálni, hiszen szeretem a gyöngyfűzést. Ne kérdezd, miért! – Azt nem tudom, többször is kérdezték már tőlem. Nem tudom, csak azt, hogy nekem ezt kell csinálnom. Mintha ez lenne megírva számomra. És igen, addig csinálom, amíg el nem érem azt, hogy az értéket lássák ezekben a virágokban. Úgy, ahogyan én.

És már lépünk is tovább a témában, villámgyorsasággal, hiszen Petra semmit nem csinál lassan. Láttam már gyöngyöt fűzni, s nem hittem a szememnek, a pici, alig néhány milliméteres apróságok egy szempillantás alatt kerültek a drótra, és formálódtak vagy rózsaszirommá, vagy csillaggá.

– A virágok az örök kedvencek, mert azoknál néhány perc elteltével már látható is az eredmény, legalábbis én látom – mosolygott Petra –, de szintén nagy kedvenc, és

nemcsak nekem, sokan keresik nálam ezeket a vásárokban is: a hópelyhek. És tényleg gyorsan készülnek, mert már fejből tudom a mintát. Egy óra alatt öt ilyet tudok „legyártani", olyan 140-150 gyöngyből áll – s mivel látta, hogy elhúztam a szám, mosolyogva hozzátette – nekem ennyi idő.

Igen, gyakorlat teszi, de Petrának fiatal kora ellenére ez is megvan, az általános iskolás évek alatt sokat tanult erről a technikáról, s ezt folytatta a középiskolában, kiegészítve már az oktatással is. A Bárka Színpadhoz csatlakozva szinte még gyerekként kezdett nála fiatalabbakat gyöngyfűzésre oktatni. Ezt a mai napig szívesen csinálja, nemcsak az egyesület keretein belül, hanem a munkájából adódóan is. Ha teheti, az iskolákban is előkerül a gyöngy, és ahogyan elmesélte, a mai napig van olyan volt „tanítványa", aki az általa vezetett szakkörökön tanult meg gyöngyözni.

Aztán előkerülnek a fényképek, a saját részre készült csokrok és a közelgő vásárra összeállított kollekciók. Gondosan felcímkézve, külön a fülbevalók, az apró angyalkák, aztán a nyakláncok, hajcsatok és a nagyobb lélegzetvételű csokrok. A kedvencek, amikből szintén máig őrzi az első darabok egyikét, a saját kezűleg fűzött ballagási csokrot. És ha néhány éven belül újra ellátogatok hozzá, minden bizonnyal itt lesz a menyasszonyi csokra is, a barackvirág színekben megálmodott rózsacsokor.

– Valószínű, hogy én fogom készíteni azt is – mosolygott Petra –, hiszen hogyan is nézne az ki, hogy ezzel foglalkozom, és más készíti a sajátomat? De lesz benne meglepetés, erről már sokat beszélgettünk a párommal, Bencével. Mivel az a hagyomány, hogy az esküvőre a vőlegénytől kapja a csokrot a menyasszony, ezért bevállalta, hogy segít a fűzésben, és egy virágot biztosan ő fog elkészíteni. Erre meg is van minden esélye, hiszen már most is szokott nekem segíteni, és ügyesen csinálja.

És ez volt az a pont a beszélgetésünkkor, amikor rádöbbentem, hogy a családban mindenki kézműveskedik valamilyen formában, akár csak a háttérben, mint párja Bence, vagy édesanyja Kati, vagy az első fronton, mint testvére Panna, aki elismert néptáncos, vagy szintén láthatóan, de teljesen más formában, mint édesapja, Zoltán.

Igen – mosolygott megint Petra, és egy pillanatra megint előtűnt belőle a mesebeli hercegnő, Hamupipőke, persze a boldog formában, akinek nem a gonosz mostoha miatt kell a lencsét válogatni, hanem azért, mert ebben van a varázsereje. – Mindannyian szeretjük azt, amit csinálunk. Apukámmal együtt, és persze az egész család támogatásával és segítségével szervezzük most már egy éve a régiség- és kézműves vásárt Ózdon. Eleinte csak ismerkedés volt, mind az árusok, mind a vásárlók részéről, de azt hiszem így, az első évfordulóhoz érve, hogy most már sikeres. A tél egyik leghidegebb vasárnapján rekordot döntöttünk, több mint harminc árus érkezett az ország több pontjáról, és persze a környékről. Az egész vásárral az Ózdiakért és Ózdért Egyesületet támogatjuk, így közvetve a várost is. Persze a támogatás kölcsönös, hiszen ezeknek a lebonyolításához, reklámozásához rengeteg segítséget kapunk mi magunk is, vállalkozóktól, a sajtótól.

Petra töretlen kedvvel és mosolyogva, még ültében is pezsegve beszélgetett velem, és a többiekhez hasonlóan ő is elutasította a képzeletbeli milliókat a pihenésért cserébe.

– Nem a pénzért csinálom, persze nem tagadom, ahhoz, hogy folytatni tudjam, kell az is, hiszen az alapanyagok ára csaknem megduplázódott az elmúlt két évben. De nem ez az első szempont. Engem a gyöngyfűzés megnyugtat, teljesen ki tudom magam pihenni, ha ideülhetek az asztalomhoz. És olyankor az idő is úgy repül, hogy észre sem veszem. De a legjobb érzés az, amikor látom a csillogást, vagy néha a könnycseppet is annak a szemében, aki megkapja azt, amit én fűztem. És ez megfizethetetlen!

B. Zsóka

KULTÚR-SOK(K)

Ülünk az Olvasó színháztermében, a golyós dezodor már átitatta a frissen vasalt inget, jóllehet pár perce érkeztünk. Ahogy mondani szokták, egy gombostűt sem lehetne leejteni. És ez jó. Az ózdi kulturális élet pezseg. Láthatjuk a város zenés színházát, pesti színművészeket, táncosokat, de hallgathatunk akár komolyzenét is.

A nagy divat azonban, hogy humoristákat megyünk hallgatni, akik kimondják helyettünk, amit mi nem merünk, vagy nagyon is merünk, de akkor megbélyegeznek, szervilis pojácák mondják a képünkbe a frankót a fészbúkon, politikai haszonszerzés céljából, ahogy városunk nagy publicistája szokott fogalmazni – álnéven persze –, a még nála is magasabb színvonalú sajtótermékben.

Miközben hasunkat fogjuk a röhögéstől, jókat derülünk a máshol már előadott poénokon, nem is gondolunk arra, hogy mi kerül több mint háromezer forintba, hisz a tizedik sortól már alig látjuk a humorista fizimiskáját. A színpadon az égvilágon nem történik semmi, végső soron, mintha a rádiókabaré felvételén ülnénk. Az ország más vidékein persze még drágább a jegy, egy átlagos munkáscsalád meg sem tudja fizetni. Mondhatnánk, hogy egy DVTK-meccsre is ennyibe kerül a belépő, nem is járnak már az emberek, s a kultúrához sem sok köze van egy magyar élvonalbeli mérkőzésnek.

Hol van egy dumaszínházas pódiumra állása ahhoz az élményhez, mikor díszletet, jelmezeket, mozdulatokat látunk. Mennyi próba, mennyi közös munka kell, míg a helyi társulat színpadra visz egy musicalt. De példának okáért az egri teátrumba 2300 forintért váltottunk jegyet, s azért ott majd háromórás műsort kap a pénzéért a publikum. A pótszékes telt ház mégis a sóderklubos Aranyosinak jött össze.

Ha megenged ennyit az Olvasó, mi a Bödőcs-Kőhalmi-Aranyosi triót favorizáljuk, a többiek a futottak még. Másnak meg másmilyen az ízlése, s ez így van rendjén. A műsor után rendre részt veszünk a „művészsimogatókon", a fotókat kirakjuk az idővonalunkra, mintha idétlen tinédzserek lennénk.

Nyilván jó lenne megérni, hogy Ózdon láthassunk egy Alföldi-, Stohl- vagy Eperjesi-kaliberű színészt a társulatával, de ez vélhetően megfizethetetlen, nem térülne meg. Maradnak a másod-harmadvonalbeli fellépők, most divatos humoristák és a mieink, az ÓMI-sok, akik a minap a Hairt viszik színpadra. Szép színes plakátok hirdették, ma már ők is profik. Becsüljük ezt meg, talán föl sem fogjuk, mekkora értéket képviselnek...

Farkas Nándor

GYÓGYNÖVÉNYEK A MINDENNAPOKBAN

ÓZDON JÁRT SZABÓ GYURI BÁCSI, AKIT AZ EGÉSZ ORSZÁG A BÜKKI FÜVESEMBERKÉNT ISMER

Nemsokára március, közeledik a tavasz, az enyhébb időjárás beköszöntével pedig lassan kinőnek a földből a friss füvek, növények is. A városi ember számára rég elfeledett tudomány a gyógynövények ismerete, pedig ahogy szokás mondani: fűben-fában az orvosság. Erre tanít minket Szabó Gyuri bácsi is, aki kilencvenegy éves létére rendesen meghazudtolja korát. Egyenes háttal, tiszta gondolatmenetekkel képes megtartani egy másfél órás előadást, ami – valljuk be – még egy fiatalnak is megterhelő. De ne szaladjunk ennyire előre.

Ahogy beléptem az Olvasóba, rögtön megláttam az ősz öreget, aki az érdeklődők tömegében kereste a helyét. Odaszaladtam hozzá, kérdeztem, hogy készíthetek-e vele még az előadás előtt egy gyors szinkront (tévés nyelven ez a rövid interjút jelenti). Hát hogyne – mondta, majd a beállás után a gyors szinkronból lett egy tízperces beszélgetés, aminek a végére már alig bírtam tartani a mikrofont.

A színházteremben szinte egyetlen szék sem maradt szabadon, mire Gyuri bácsi felment a színpadra. Előadása során mesélt a saját életéről, arról is, hogyan ismerkedett meg a gyógynövényekkel. Még a nagymamájától tanulta meg az alapokat, aztán tovább képezte magát. Élete eddigi 91 éve alatt rengeteg lexikális és gyakorlati tudás gyűlt össze a fejében, amit nem fél továbbadni azoknak, akik érdeklődnek iránta. Ezt bizonyítja az is, hogy eddig már három könyve jelent meg, ezekben legfőképp a különböző gyógynövények felhasználásával foglalkozik.

Az előadás fő témája a betegségek megelőzése volt, beszélt többek között a diabétesz, a magas vérnyomás, a rák kockázatának csökkentéséről is. De szó esett az influenzáról. Elmondta, nagyon fontos, hogy időben felkészítsük szervezetünket, mielőtt még megtámad a betegség. A csipkebogyó például magas C-vitamin-tartalommal rendelkezik, de ezt nem szabad forrázni, csak áztatni. A menta fertőtleníti a torkot, így azt is érdemes kipróbálni. A lándzsás útifű pedig olyan növény, amit jó időben mi magunk is megtalálhatunk a mezőkön, réteken. Ha már baj van, akkor a bodzatea is hatásos lehet.

A magas vérnyomás több okból is kialakulhat. Az egyik, hogy a hibás fehérvérsejtek plakkot alakítanak ki az érfalon, így a vér áramlásának kevesebb hely jut. A csontvelőnek segíteni kell, hogy egészséges fehérvérsejteket tudjon létrehozni, ehhez C-vitamin és vas szükséges. Ebben a fentebb már említett csipkebogyó segíthet. Ha már szenvedünk a betegségtől, akkor a galagonya virága enyhítheti panaszainkat.

Az előadáson szó esett a gyógyteák elkészítési módjáról és használatáról. Vannak olyan növények, amelyek teáját korlátlan ideig lehet inni, viszont vannak

olyanok is, amelyeket csak kúraszerűen szabad alkalmazni. Emellett egy-két gyógynövényt csak áztatni kell, míg másokat forrázhatunk is.

Szabó Gyuri bácsi annyi mindenről beszélt, hogy felsorolni is nehéz lenne, de egy biztos: nála fittebb 91 évest még nem láttam. Ha ezt a gyógynövényeknek köszönheti, akkor így közel a harminchoz inkább én is elkezdem inni a teákat.

Bóta Nóra

A FUTÁS ÖSSZEKÖT

„A LELKESEDÉS DIKTÁLJA AZ IRAMOT, DE A KITARTÁS ÉRI EL A CÉLT”

Ha valaki azt mondja nekem pár évvel ezelőtt, hogy futni fogok akár hobbiból is, nemes egyszerűséggel szemberöhögöm. Én, akinek annak idején a testnevelés óra hallatán is felállt a szőr a hátán. Mára a helyi futóélet egyik aktív képviselőjévé váltam, de nélkülük nem ment volna. Segítségükkel eljuthattam az ország valamennyi szegletére, buzdíthattam, és láthattam dobogóra állni rengeteg ózdi futót, néha még én is az elsők közt léptem át a célvonalat. Az újság minden lapja is kevés lenne felsorolni azt a szeretetet és törődést, amit tőlük kaptam. Büszke vagyok rá, hogy ózdi teknőc vagyok.

NEGYED ÉVSZÁZAD

Az Ózdi Teknőc Futó Club 1994-ben tartotta alakuló ülését 15 alapító tag részvételével. Köztük több korosztály is képviseltette magát. A hivatali dolgozótól kezdve, az orvosokon át mindannyiuk célja ugyanaz volt. A futás szeretetét, a sportos életmódot minél tovább űzni közösen, szervezett keretek között, és minél több embert bevonni ebbe az egységbe. Törekvésük beérni látszik, a klub idén ünnepli huszonöt éves jubileumát, tagjaik létszáma mára folyamatosan negyven és ötven fő között mozog.

HETVEN KÖR

Huszonöt év alatt a klubtagok folyamatosan cserélődtek, valami viszont nem változott. Kormos József az egyesület vezetője, aki az első perctől máig összefogja a csapatot. Az elnök január 16-án ünnepelte hetvenedik születésnapját. Munkásságát, kitartását barátai egy meglepetés futással hálálták meg, összesen hetven kört teljesítettek a tiszteletére a Városi Stadion külső körívén, azon a helyszínen, amely mindig is meghatározó szerepet töltött be az életében, mondhatni a mai napig a második otthona.

HUSZONNEGYEDIK ÓZDI HEGYI FUTÓVERSENY

Az Ózdi Hegyi Futóverseny kiemelt rendezvénynek számít a klub életében. Nemcsak városunk rendszeresen megrendezett sporteseménye, hanem az ország egyik legnagyobb múltú futóversenye is. Idén már huszonnegyedik alkalommal dördül majd el a rajtpisztoly a Bíben-völgy lábánál tavasszal, idevonzva ezzel rengeteg sportembert.

HAT ÁLLOMÁS

Az egyesület tagjai minden évben megszervezik a Kondi Napok elnevezésű szabadidős programsorozatot. A túrából, szánkóhúzásból, lépcsőfutásból, úszásból, kerékpározásból és dombfutásból álló rendezvény egyre nagyobb népszerűségnek örvend az ózdiak körében.

Saját programjaik mellett rendszeres segítői és támogatói az Ózdi Futónapoknak, és a Mikulásfutás körüli teendőkből is kiveszik részüket.

ÖSSZESÍTETT KILOMÉTEREK

Idén kicsit korábban, már február nyolcadikán megtartották éves összejövetelüket a helyi futőélet aktívái. A találkozón elfogadták a tavalyi év beszámolóját, és felvázolták a jövőbeni terveket is. A klub tagjai 2018-ban számos megmérettetésen bizonyították felkészültségüket az ország határain belül és azon túl is. Az ózdiak többek közt most is rajtvonalhoz állnak majd a debreceni Rotary Futófesztiválon, a kazincbarcikai Kolorfutáson, a Miskolci Barátság Maratonon és a budapesti Wizz Air Félmaratonon is. Tavaly, felélesztve a régi hagyományt újra bekerült versenynaptárjukba a Kassai Békemaraton, ezt a versenyt idén is célul tűzték ki maguknak. 2019-ben bővítve a palettát szóba került teljesíteni a Kassa-Miskolc Ultramaraton 111 kilométerét, ahol öt- és tízfős csapatokban bizonyíthatnak majd a helyi sportemberek.

Tóth Alexandra

A VIRÁGNAK MEGTILTANI... 1.

Összetört szívek a fársángon

Virág Gedeon vidéki hírlapíró a korlátra könyökölve nézte a nyitótáncot az Újváros téri iskola farsangján. Kockás zakót viselt csokornyakkendővel, gomblyukán egy pipacs lógott. Hogy februárban honnan szerzett pipacsot? Megmondom én. Az egyik kínai áruházból.

Színpadias mozdulattal üdvözölt, mintha nem tegnap láttuk volna egymást utoljára. Az arca viszont nagyon szomorú volt. A fiát várta, tudta, hogy aznap itt találja. A fiát, aki négy éve nem szól hozzá. Akkor váltak el hivatalosan. Nem fundálta ki előre, hogy mit fog majd mondani, hogy tud-e egyáltalán szólni egy kamasz fiúhoz. Idegesen matatott, cigarettát keresett, de hamar rájött, hogy úgysem gyújthat rá.

Nézd, ott az én lányom, mutattam neki, most jött be a partnerével. Közben a kamerát szorongattam, hogy megörökítsem a pillanatot. Mint oly sok történést a tizennégy év alatt. Pedig a szalagok alig kerülnek elő a fiókból, az igazi emlékek itt vannak, a szívünkben. Nem tudtam eldönteni, hogy a kijelzőt nézzem vagy a valóságot, mintha egy másik világba csöppentem volna, leperegtek az évek olyan filmszerűen, mint a mozivásznon.

Épp haragudott persze, mint rendesen, mert leszidtam valami rossz jegyért, meg hogy nem ment iskolába. Azt mondta, inkább el se menjek, lesznek ott olyanok, akik szeretik. Néha persze körbenézett, hogy ott vagyok-e, föl, az emeletre, amikor észrevett, olyat dobbant a szívem, mint egy első bálra készülő kamasznak.

Virág Gedeon a kezembe nyomott valamit. Egy hímzett zsebkendő volt. Nem értettem a dolgot. Barátom, mosolygott, töröld csak meg, ne szégyelld. A következő pillanatban a zsebébe gyúrte a kendőt, s a büfé irányába indult. Parolázott valamelyik tanárral, majd kért egy kólát, ami igen szokatlan dolog volt tőle. Aztán tovább keresgélt.

Közben már az osztályok vonultak jelmezeikben, csupa szín és pompa, tánc, móka, kacagás. Csak egy túzok állt búsan magában, talpig feketében. Egy méterre a társaktól, legörbített ajkakkal. Kiközösítve. Senki nem szólt hozzá, nem hívta táncba, kihagyták a tréfákból is. Látszott, hogy nagy a baj. Amikor már egy teremtett lélek sincs, aki vigasztalja. Akire már a tanárok is más szemmel néznek. Pedig, én tudom, az egyik legszerethetőbb teremtés a világon.

Az én kisebb lányom volt az. Nem tudom, mit és hol rontottunk el. Hogy miért lázad minden és mindenki ellen. Amikor kettesben vagyunk, kenyérre lehet kenni. Amikor együtt tanulunk, mindent tud. A jegyei viszont vészesen leromlottak. Az a rohadt mobil, mondogatjuk ilyenkor, hogy mentegessük magunkat, saját gyöngeségünket. A következő pillanatban már ott állt mellettünk. A szemembe nézett. Megsimogattam a fejét. Körültekintett, hogy látta-e valaki. Fájt a magánya. Amikor ezeket a sorokat írom, még akkor is érzem. Szerteszakít ez a kín.

Virág Gedeon publicista eközben két fiúval beszélgetett, gesztikulálva, akár az olasz polgárok szieszta után. A fia után érdeklődött. Hogy nem látták-e. Nem tudom, mit mondhattak neki, de elsietett. Át a kopott kövezeten, amire már nem futotta a felújítási pénzből. Az aula közepén hanyag eleganciával a bálozók közé hajította a műanyag pipacsot. Néhányan hosszasan néztek utána. Azt hiszem, bolondnak gondolták…

Farkas Nándor

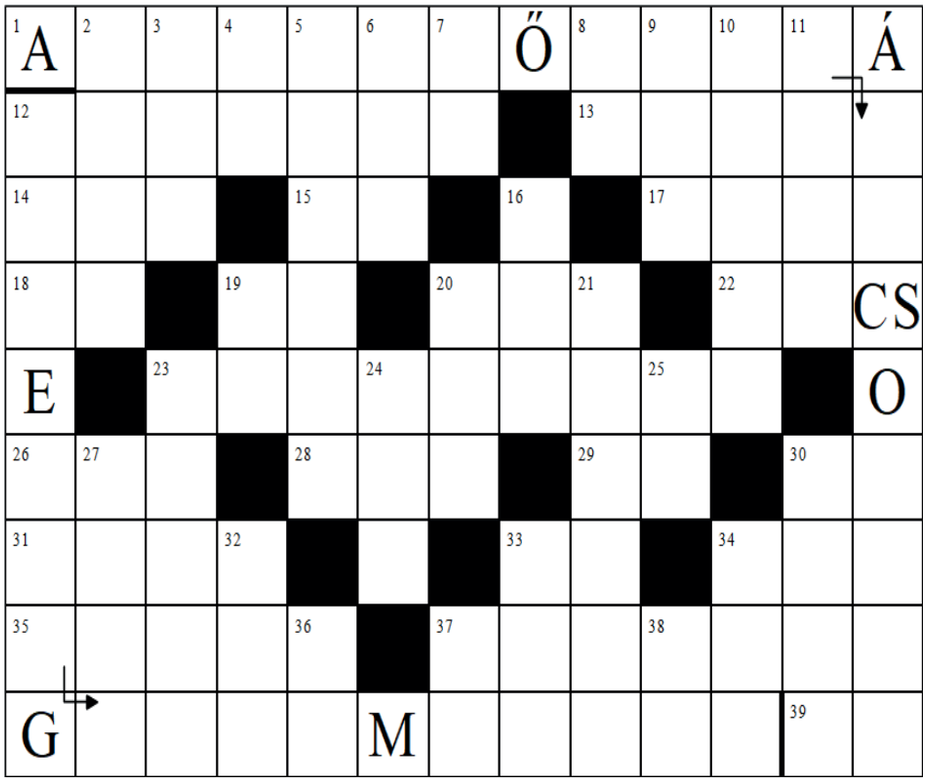

VÍZSZINTES MEGHATÁROZÁSOK

1. Moldova György gondolatának első része a nőkről. 12. A nyelvtudomány ága. **13.** Marx szülővárosa. **14.** A legmélyebb női hang. **15.** Szabályos görbe vonal. **17.** Burgonyafajta. **18.** Duplán Zola regény. **19.** Egyiptomi város. **20.** Közvetlen hozzáférésű memória. **22.** Szekér vasalt, görbe rúdja. **23.** Yves Boisset filmje (1977). **26.** Hidegkuti Nándor Stadion csapata. **28.** Német világcég. ***29.*** Helyrag, -ra párja. **30.** Néma ebéd! **31.** Golda … Izrael Állam alapítóinak egyike, 1969 és 1974 között Izrael miniszterelnöke. **33.** Páros mozi! **34.** Fedezékébe. **35.** A helyére pakol. **37.** Az út egyik oldala. **39.** Gallium vegyjele.

FÜGGŐLEGES MEGHATÁROZÁSOK

2. Megyénk és folyónk. **3.** Áraszt. **4.** Kilogramm. **5.** Női név. **6.** A DNS és a C-vitamin is ez. **7.** Cannes centruma! **8.** Nippon Teikoku, Japán Császárság. **9.** Gyeplő tájszóval. **10.** Tejtermék márka. **11.** Agy, csont és vese után áll. **12. Moldova György gondolatának második része a nőkről. 16.** Marie-José …, francia színésznő. **19.** … Greco, görög származású festő, a spanyol manierizmus legnagyobb mestere. **20.** Szótoldalék. **21.** … grófnő Kálmán Imre operettje. **23.** Amelyik személyre. **24.** Szabálytalanság a focipályán. **25.** Xenon vegyjele. **27.** Molett. **30.** Webnapló. **32.** Egy archív fájlformátum. **33.** Az SZTK elődje. **34.** American Service Travel. **36.** Félteke! **37.** Futásban van! **38.** Határozott névelő.

Készítette: Derencsényi Béla

BEKÜLDENDŐ A SZERKESZTŐSÉG CÍMÉRE (3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2., E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU), VAGY BEDOBHATÓ AZ ÉPÜLET BEJÁRATÁNÁL ELHELYEZETT POSTALÁDÁBA A VÍZSZINTES 1. ÉS A FÜGGŐLEGES 12. SOROK MEGFEJTÉSE. BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 2019. MÁRCIUS 12. (KEDD). A BORÍTÉKRA, VAGY A LEVELEZŐLAPRA KÉRJÜK RÁÍRNI: KERESZTREJTVÉNY. **A HELYES MEGFEJTÉST BEKÜLDŐK EGYIKE ÉRTÉKES AJÁNDÉKCSOMAGOT KAP. A NYEREMÉNY ÁTVEHETŐ SZERKESZTŐSÉGÜNKBEN, MUNKANAPOKON 8-16 ÓRA KÖZÖTT. AZ 10. SZÁMBAN MEGJELENT REJTVÉNY HELYES MEGFEJTÉSE: ÁLDOTT KARÁCSONYT KÍVÁNUNK KEDVES OLVASÓINKNAK! NYERTES: SZALÓCZY ANTAL, ÓZD. GRATULÁLUNK!**

VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN

IMPRESSZUM

ISSN 2559-947X / VISSZHANG ÓZDI MAGAZIN / MEGJELENIK MINDEN HÓNAP UTOLSÓ SZERDÁJÁN, 15.000 PÉLDÁNYBAN /
KIADÓ ÉS SZERKESZTŐSÉG: 3600 ÓZD, BRASSÓI ÚT 2. / TEL.: 48/572-114, E-MAIL: INFO@OZDIMEDIA.HU
KIADJA AZ ÓZDI KOMMUNIKÁCIÓS NONPROFIT KFT.
FELELŐS KIADÓ: A KFT. ÜGYVEZETŐJE /FŐSZERKESZTŐ:BUKOVINSZKY ZSOLT(BUKOVINSZKY@OZDIMEDIA.HU) /
TÖRDELÉS ÉS DESIGN: CSOMOR GERGŐ (CSOMOR.GERGO@HOTMAIL.COM)

CÉLRA TARTS!

Városunkban a sportlövészet régi hagyományokkal rendelkezik. Már a rendszerváltás előtt is sokan hódoltak ennek a pontosságot igénylő tevékenységnek. Azóta sok minden megváltozott, cserélődtek a tagok, ám egy dolog állandó maradt. A Meteor Lövész Klub sikert sikerre halmoz nemcsak a megyében, de országos viszonylatban is.

A második világháború idején a militarizált világképhez tartozott a puskák és pisztolyok sokaságának fülsüketítő robaja. A világégést követően normalizálódott a helyzet, de a fegyverek használata benne maradt a köztudatban. Persze már nem az élet kioltása volt az elsődleges cél, ám a lőtudás bemutatása egyre inkább teret nyert. A hatvanas években minden egyes falunak, így például Bánszállásnak is volt saját MHSZ (Magyar Honvédelmi Szövetség) alapszervezete, és a település saját lőtérrel is rendelkezett. Ebben az időben az ózdiak a kórház környékén lévő homokbányába jártak tesztelni pontosságukat.

Az ózdi lőtér az 1980-as években épült, amikor a Búzásvölgy még nem volt lakott. A létesítmény teljes mértékben megfelelt a kor követelményeinek, és itt helyben is adottá váltak a sportolás feltételei. Az idők során több nagyszerű lövészgeneráció nőtt föl. A legnagyobb eredményt az MTTSZ országos bajnokságon érték el 2005-2006-ban. Csapatban a Meteor Lövész Klub második helyen végzett a nemzet legjobbjai között. Akkor olyan nevek versenyeztek náluk, mint Fazekas Éva, Vasas László és Balázs István.

A klub profilja 2014-ben változott meg, ugyanis a lőterük nem kapta meg a megfelelő minősítést. Hatósági engedély híján nem tudtak megfelelően felkészülni a viadalra. Pedig akkor Sebestyén Marietta, Kóródi Viktória és Fazekas Éva szerepelt az egyesület színeiben, utóbbi már olimpiai pontszerző versenyző volt, vagyis ott volt az ország legjobbjai között.

Ezután rendezkedett be a klub az Ady Kollégium pincéjében, ahol légfegyveres lőteret alakítottak ki, a tagok saját kezűleg teremtették meg a sport feltételeit. Azóta főként légfegyverrel és légpisztollyal versenyeznek, csak ritkán mérettetik meg magukat tűzfegyverrel. Mindig is fontos volt az utánpótlás képzése, és - ahogy Pintér László, a klub elnöke fogalmazott – nagyon jó az alapanyag. 2018-ban például ismét taroltak az ózdiak, a megyében szinte mindent megnyertek, és a diákolimpiát is sikerrel zárták. A SZIKSZI leánycsapata, vagyis Dobos Vivien, Kisbenedek Barbara és Horváth Fanni a középiskolás lányok puskás mezőnyében mindenkit maga mögé utasított. Utóbbi egyéniben is felállhatott a dobogó legmagasabb fokára. Az Újváros Téri Általános Iskola fiú csapata pedig Kaskötő Dávid, Lőrincz Márk és Vincze Zoltán hármasából állt össze, az ő nyakukba ezüstöt akasztottak. Vincze Zoltán egyéniben szerzett bronzérmet.

A Meteor Lövész Klub ebben az esztendőben is szeretné folytatni a hagyományt, már ami a jó szereplést illeti. Idén próbálják megszerezni az engedélyt, hogy az Ady Kollégiumban is rendezhessenek minősítő versenyeket. Emellett felvették a kapcsolatot az önkormányzattal és a Magyar Sportlövők Szövetségének elnökségével annak érdekében, hogy valamilyen módon ismét használatba vehessék a lőteret, és így még több csillogó éremmel örvendeztethessék meg városunk lakóit.

Mihály Bence

KIVÁLÓ SPORTOLÓ

Elhunyt Kapusi Imre, egykori kiváló kalapácsvető. 1952-ben született Ózdon. A Bródy Imre Szakközépiskola diákjaként tizenöt éves korában kezdett atletizálni. Már az első sportban eltöltött évében sikert sikerre halmozott, 1967-ben országos serdülőbajnok lett, majd 1968 és 1973 között minden korosztályos bajnokságot megnyert. Első nemzetközi versenyén, a Párizsban megrendezett Ifjúsági Európa-bajnokságon hetedik helyen végzett. Emellett kilenc alkalommal volt valamelyik korosztályos válogatott tagja. 1970-ben ifjúságiként öt országos csúcsot dobott, s ami kuriózum, abban az évben Borsod-Abaúj-Zemplén megye legjobb felnőtt férfi atlétájának választották. Kapusi Imre gyors lefolyású, súlyos betegség után hunyt el. Búcsúztatóját szűk családi körben tartották meg a táblai temetőben.

TETTRE KÉSZEK A SzeszreKészeK

Ózdi fiatalokból álló formáció a sajátos elnevezésű „SzeszreKészek" csapata, amely 2014 novemberében alakult. Homoly Attila (Homisz), Biró Ádám (Kicsi), valamint a legújabb felállásban Csorba István rapzenében „utaznak", amelyet saját alapokkal és dalszövegekkel művelnek. Természetesen a névválasztás sem a véletlen műve…

A húszas éveikben járó srácok ózdi kötődése megmaradt ugyan, de a munka világa sokszor máshova szólítja őket. Egy valami mégis összetartja közösségüket: a barátság ereje. Homisszal zenélésről, szervezésről, bulizásról beszélgetünk, miközben mellettünk ülő öccse, Roland – szokása szerint – fekete „SzeszreKészek" pólóban mosolyog. – „Igazi garázsbuliban jött az ötlet, amikor még laptop mikrofonjába énekeltünk, miközben Kicsi lényegében már 2012-től készített alapzenéket és dalszövegeket" – idézi fel nevetve Homoly Attila a kezdeteket, elismerve, hogy a bor-sör-garázs hármassága bizony összetartozó fogalmak voltak akkoriban. Biró Ádámot, azaz „Kicsit" általános iskola óta ismeri, majd kis időt a gimnáziumban is lehúztak együtt. Habár utóbbi ma Egerben dolgozik a vendéglátásban, ismeretségük olyan – szinte testvéries – baráti viszonnyá nőtte ki magát, hogy egymás gondolatait is könnyen kitalálják. Egyik közös daluk szövegét például egymástól függetlenül ketten alkották meg zenei alapra, korábbi zenéik címeit is beleírva, míg a legvégén kiderült, hogy szinte azonosak a gondolataik a befejezés tekintetében. Műfajilag az azonos ízlést tükröző zenéjüket, a „földalattinak" is mondott underground rap/hip hop kategóriát sokan a 2013-ban elhunyt amerikai zenészhez, Lewis Allan „Lou" Reedhez kötik. E műfaj zeneszámaiban – tipikusan független előadókhoz kötődően – gyakran jelennek meg szókimondóan (trágár kifejezéseket sem mellőző) társadalomkritikai elemek. Jól illusztrálja a jellegét a „Koszosak" című szám üzenete, miszerint „álruha" nélkül, önmagát adva az előadó képes tömegeket megmozgatni. Az egyébként rockot és metált is szívesen hallgató Homisz szerint az egyedi előadásmód tehát a döntő: az, hogy ne akarjunk másokra hasonlítani. „A populáris világgal szemben álló önkifejezés, a saját vélemény (fel)vállalása a lényeg" – fogalmaz határozottan.

Ózdon, a városközpontban California Diákklubnak nevezett helyen, illetve a Nagy Imre úti dühöngő CatRecz Ball kosárlabdatornáit követően, a korábbi Bajusz romkocsmában és a Csónakázó-tó melletti Füzesben tartott afterpartykon léptek fel, élve a szervezők által kínált nyitottság lehetőségével. 2016-ban a formáció benevezett Kazincbarcikán egy helyi szervezésű rapversenybe, amelyre az ország minden tájáról érkeztek, de ugyanabban az évben léptek fel helyben az első Hétvölgy Fesztiválon is, az Ifjúsági Parkban. A „Buli keleten" szlogennel hirdetett, 2012 óta Mezőtúron megrendezett, szélesebb körben ismertté vált East Fest nevű fesztivál szintén lehetőséget ad feltörekvő előadóknak, ahol 2017-ben a „SzeszreKészek" is zenélhetett fél órát. Homisz szerint egészen más ilyen helyszíneken a hangulat: mindenki megtalálhatja a neki való zenei műfajt, miközben adott a lehetőség új csoportok bemutatkozására is.

„Nem vigyáztunk semmire, csak egymásra legfőképp, / Ez Borsod, Ózd, itt sok dolog megtörtént. / Mára a távolság állna az utunkba, de nem hagyjuk, / Ez testvériség felsőfokon, soha el nem adjuk." – térünk vissza a csapat dalszövegeihez. Barátság, életérzés, lelkiállapot, mindennapok világa – ezek tűnnek fel előttünk, utalva a korántsem egyedi, lakóhelytől való kényszerű elszakadásra. A tagok közül – mint utaltunk rá – ez mindenkit érint, legalább napi szinten. Mégis: miközben egymástól sokszor távol vannak, a gondolatok nem állnak le. Sőt, zenei alapokat még külön-külön is készítenek, igaz, ebben újabban Csorba Istvánnak van kiemelt szerepe. Távolságtól, a találkozások gyakoriságától függetlenül az összekötő kapocs ismételten az egymáshoz fűződő barátság, amelynek értéke az idő múlásával csak növekedni fog. Hasonlóan örök értéknek tűnik esetükben a zene és a stílus művelése, illetve megtartása. Ahogy a független zenészek alkotásainak feltöltésére lehetőséget nyújtó SoundCloud oldalon meghallgatható „Végtelen" című számból is kiderül: a rabul ejtő zene „az egyetlen vagyonom", amely nélkül az élet is üresebb lenne – rappeli egyikük.

Nem hiányoznak a jövőbeli tervek sem. A világhálón elérhető saját szerzeményekből Attila egy kilenc dalból álló saját EP lemezt tervez ebben az évben. Ennek címe üzenetértékű lehet: „Nem nézek hátra". Tervezni viszont ő sem tud hosszútávra, akárcsak számos, az ő korcsoportjába tartozó, pláne a fiatalabbak. A városban szeretne maradni, hiszen itt vannak a rokonai, ismerősei, illetve ami a legfontosabb: a család. Miközben nézem a feltöltött képeken a „két Homoly" egymás születési dátumának összefonódó kezekkel ábrázolt tetoválását, újabb sorokra figyelek fel zenehallgatás közben, jelezve, ez a testvéries viszony két barát között is kialakulhat: „Barátságból Testvér, ez már így marad végig, / Ketten indultunk el, és megyünk az égig. / Ez örök marad már, nem jöhet közbe semmi sem, / Valakinek teső, nem jut még ennyi sem." Hallgatva a „SzeszreKészeket" világossá válhat, az elnevezés nem minden, helyi fiatalok őszinte, olykor keserű véleménye formálódik ki egy gyakran értékét vesztett társadalom közegében, amely ezáltal – kimondva a kimondatlant – könnyebben elviselhető.

Alabán Péter